

Arrest

nr. 71 697 van 12 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 augustus 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaarden op 5 januari 2011 het Rijk te zijn binnengekomen, dienden op 6 januari 2011 elk een eerste asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 5 april 2011 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoekers dienden bij aangetekend schrijven van 18 april 2011 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in België te worden gemachtigd.

1.4. Op 23 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk werd verklaard.

1.5. Bij arresten met nummers 64 132 en 64 133 van 29 juni 2011 weigerde ook de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 30 augustus 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij dat de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

De bevelen om het grondgebied te verlaten, die verzoekers op 9 september 2011 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstige artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 29 september 2011, verwijzend naar de arresten van de Raad van 29 juni 2011, ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Beide verzoekers dienden op 6 oktober 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 10 oktober 2011 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Zij verstrekken volgende toelichting:

“1.

Les ordres de quitter le territoire (les annexes 13QQ) violent manifestement l'article 51/4 de la loi de 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers :

Art. 51/4. <inséré par L 1996-07-10/49, art. 2, ED : 22-10-1996> § 1er.(L'examen de la demande d'asile visée aux articles 50, 50bis, 50ter et 51) a lieu en français ou en néerlandais. < L 2006-09-15/72, art. 38,

1°, 041; En vigueur : 01-06-2007> La langue de l'examen est également celle de la décision à laquelle il donne lieu ainsi que des éventuelles décisions subséquent d'éloignement du territoire.

In casu la langue de l'examen était la langue française.

Les requérant se réfèrent à ses annexes 26:

« Le prénommé (...) est informé que la langue dans laquelle sa demande d'asile sera examinée par les instances compétentes est le français. »

La décision du Commissaire Général – elle aussi – a été rédigée en français. (pièce 6)

2.

Néanmoins – ceci est surprenant – les ordres de quitter le territoire sont formulés en langue néerlandaise ce qui donc constitue une violation manifeste de l'article 51/4 mentionné ci-dessus.

[...]

L'annexe 13QQ notifiée au requérant est sans doute une « décision subséquente d'éloignement du territoire »

Comme la langue française a été choisie pour l'examen de la demande d'asile, les annexes 13QQ des requérants auraient dû être rédigée en langue française.

Comme ceci n'est manifestement pas le cas, les requérants demandent l'annulation de ces décisions."

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] Verzoekers hun beschouwingen falen in rechte.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers niet dienstig kunnen verwijzen naar art. 51/4 §1 van de Vreemdelingenwet, [...].

Geheel conform artikel 51/4 § 1 van de Vreemdelingenwet werden de bijlagen 13quiquies, die in het kader van de asielpcedure werden genomen en zodoende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied volgend op de beslissing aangaande de asielaanvraag betreffen, in het Frans genomen. De taal van de asielpcedure is immers het Frans.

De in casu bestreden beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten betreffen evenwel geen beslissing tot verwijdering die genomen is in het kader van de asielpcedure.

Integendeel maken deze bevelen een politimaatregel uit, zodat deze moeten gegeven worden in de taal die van toepassing is in het taalgebied waar verzoekers zich bevinden. In casu is het bevel aan verzoekers betekend in Sint-Niklaas, zijnde het Nederlandstalig taalgeb[ie]d, zodat de bevelen terecht in het Nederlands genomen werden.

"4.2.3. Verzoekers voeren in het verzoekschrift aan dat het bestreden bevel niet in het Frans mocht worden genomen, omdat de aanvraag in het Nederlands werd ingediend en eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten bevat als accessorium. Verzoekers beroepen zich hierbij op de artikelen 17 §1; 17 §1, A, 5° en 6°; 17 §1, B, 2°; 19; 20; 39 §1; 41 §1 en 58 van de wet van 18 juli 1966 betreffende het taalgebruik in bestuurszaken (hierna. Taalwet bestuurszaken) en op artikel 39/16 van de Vreemdelingenwet.

Er dient opgemerkt te worden dat een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten een politimaatregel is en derhalve geen "akte" waaromtrent verzoekers als particulier het gebruik van een bepaalde taal kunnen eisen. Het bestreden bevel is immers niet het gevolg van één of andere aanvraag van verzoekers, maar een ambtshalve politimaatregel (RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 10 februari 2006, nr. 154.741). Noch de voornoemde artikelen van de Taalwet bestuurszaken noch artikel 39/16 van de Vreemdelingenwet kunnen in dit verband dienstig worden ingeroepen". (R.v.V. nr. 26.554 van 28 april 2009, www.rvv-cce.be; in deze zaak werden eveneens een ongegrondheidsbeslissing 9ter en een bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene ter kennis gebracht)

En ook:

“4.3. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 maart 2008 voeren verzoekers in een eerste middel de schending aan van de artikelen 29/18 en 51/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoekers worden deze artikelen geschonden daar de bestreden beslissing in het Frans genomen is.

4.3.1. Vooreerst wijst de Raad verzoekers erop dat er geen artikel 29/18 van de Vreemdelingenwet bestaat. Ten tweede is artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet alleen toepasselijk op asielaanvragen en kan het bijgevolg in casu niet dienstig ingeroepen worden. Ten overvloede wijst de Raad verzoekers erop dat een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten een politiemaatregel is en derhalve geen “akte” waaromtrent verzoekers als particulier het gebruik van een bepaalde taal kunnen eisen. Het bestreden bevel is immers niet het gevolg van één of andere aanvraag van verzoekers, maar een ambtshalve politiemaatregel (R.v.St., nr. 154. 741, 10 februari 2006) opgesteld door de gemeente Sint-Jans-Molenbeek, gelegen in het tweetalig administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad. Artikel 41 van de wetten betreffende het gebruik van talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966 is niet van toepassing. Evenmin is artikel 20 van de wetten betreffende het gebruik van talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, van toepassing.

Het middel is onontvankelijk” (R.v.V. nr. 14.206 van 17 juli 2008, www.rvv-cce.be; in deze zaak werden een onontvankelijkheidsbeslissing 9.3 en een bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene ter kennis gebracht).

Verzoekers beschouwingen falen in rechte, en kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten (hen betekend op 09.09.2011).”

3.3. De Raad merkt op dat verzoekers in hun middel uiteenzetten dat de beslissingen tot verwijdering van het grondgebied die volgen op een beslissing tot afwijzing van een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dienen gesteld te zijn in de taal die gebruikt werd bij het onderzoek van de asielaanvraag. Zij betogen dat de bevelen om het grondgebied te verlaten die hen betekend werden en waarbij gebruik gemaakt werd van het model van de bijlage 13quinquies zoals gevoegd bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) niet werden opgesteld in de taal waarin de behandeling van hun asielaanvraag geschiedde. Er dient evenwel te worden benadrukt dat de bevelen die hen onder het model van de bijlage 13quinquies ter kennis gebracht werden niet het voorwerp uitmaken van voorliggend beroep en dat hun kritiek, in de mate dat hij gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 september 2011 tot afgifte van dergelijke bevelen – los van de vaststelling dat hun grief feitelijke grondslag mist – derhalve niet dienstig is.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat de in voorliggende zaak bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten die verzoekers op 9 september 2011 werden betekend en waarvoor gebruik gemaakt werd van de bijlage 13 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 niet kunnen beschouwd worden als zijnde “daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied” in de zin van het door verzoekers geciteerde artikel 51/4, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zodat deze wetsbepaling niet van toepassing is. Voormelde bevelen omvatten immers geen enkele verwijzing naar de afwijzing van de asielaanvraag van verzoekers (cf. RvS 12 februari 2003, nr. 115.806) en dienen beschouwd te worden als loutere politiemaatregelen die in het Nederlands dienden gesteld te worden omdat zij, via de administratieve diensten van de stad Sint-Niklaas, in het Nederlands taalgebied, dienden betekend en ten uitvoer gelegd te worden (cf. RvS 2 oktober 2007, nr. 175.261).

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting geen schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet aan.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK